

ועל כן, כל העobar על הפוקדים נותר שבר, בקע לגלגולת, להיות כפר לאוֹתָה נפשׁ. ויתפשׁ ממנה האור, כשמתחבר הימין, הפסר, אלה. ועל זה יברך את בית אבך, אבך, קשנוספה קה ברכה, ומתוור אליך הימין, באותו הפסך, או ברכתה שופעת בהםם היראים ממנה.

בא וראה, כל אדם שיש בתשובה לפניו רפונו ופוחד כל יום מהו חטא שעשה, הקודוש ברוך הוא מוחל לו ולא גוכה ממנו, שהרי אחיו יוסף, פחד רב נפל עליהם, בשראו שהסתלק אביהם למעלה, וראו עצם בגאות על אותו החטא, עד שאמר להם יוסף (בראשית ט) אל תיראו. אל תפחדו וראי מענש בזמנ הזה, כי התמתה אלהים אני? וראי הסתלקתי למעלה מהמקום הנהו. ורגמתי פאר哉 צד בית מדין, להאריך לכם, שאם מחת אותו המקום.

בשראה דוד שבעל הבית שאמר בך, אמר (תהלים קטו) ה' זכרנו יברך. אותו שיזשב בעולם ההזker, ה' - למעלה למעלה - יברך אותו בעטרות עליונות. שהרי כל השבטים, פרט ליוסף, יושבים בעולם הנקבה, ומתברכים ממנה. אותו המקום, יברך את בית ישראל וראי, ביתו של דוד. יברך את בית אהרן, שיזעorder צד החסד שללה. יברך יראי ה' התקנים. משום בך יוסף ה' עליכם, מהצד של יוסף, שהוא עליכם, מתעורר ברחמים עליכם. שהרי אותו החטא יוסף מחל למטה, ואמר (בראשית ט) אנכי אכלבל אתכם ואת טפכם. בגיןך עליכם ועל בנייכם, ותגן זכותו עליכם ועל בנייכם, שלא יתפסו בחטאיכם, ולא ישולט עליכם

יעל בך, כל העobar על פקודיא, יהיב אגרא בקע לגלגולת, למחייו כופר לההוא נפשׁ, ויתפשׁ מנה נהיינו, פד אחותבר ימינה כסף לגפה. ועל בך יברך את בית אהרן, פד אחותסף בה ברכתא, ואתעדר ימינה לגפה, בה הוא כסף, כדיין ברכתא דיליה נגיד באינו דדחלין מינה. תא חוו, כל בר נש דתב בתיבתא קמי מאריה, וڌיל כל יומא מההוא חובה דעביד. קודשא בריך הוא מהיל ליה, ולא גבי מגניה. דה א אחוי דיוסף, דhilו סאי נפל עליהו, פד חזוז דאסטלק אבוחון לעילא, וחזו גרמייהו בגלוותא על ההוא חובה, עד דאמר להו יוסף, (בראשית נ יט) אל תיראו. לא תדרחו ודאי מעונשא בהאי זמאן, כי התמתה אלהים אני. ודאי אסתלקלנא לעילא מההוא אתרא. ודרגא דילאי ינ hairy, לסתרא (לסתרא) כי דינא, לאנחרא לכט, דאתון תחות ההוא אתרא.

בד חמם דוד למאיר דביתא דאמר בך. אמר (תהלים קטו יב) ה' זכרנו יברך, ההוא דיתיב בעלם דרכורא. ה', לעילא יברך, יתיה בעטרין עיליאין. דה א כלחו שבטין בר מיטסף, בעלם דנווקבא יתבין, ומתקברין מגניה.

ההוא אתרא, יברך את בית ישראל וראי, ביתו דוד. יברך את בית אהרן, דיתעדר סטרא דחסד דיליה. יברך יראי ה' התקנים. בגיןך יוסף ה' עליכם, מסטרא דיוסף, הדוא עליכם, איתעדר ברחמי עלייכו. דה א (ההוא) חובה יוסף מהיל לתהא, ואמר (בראשית נ כט) אנכי אכלבל אתכם ואת טפכם. בגיןך עליכם ועל בנייכם, ויגין זכותה עלייכו, ועל בנייכו, ולא יתפסו בחוביכו, ולא ישלוט עלייכו ההוא חורי. בגיןך (תהלים יט יט) אל ימשלו כי איז אתם,

אותו הנטחן. מושום כה, אל ימשלו כי איז איהם, והטעטר אותו הפלקום בעטרותיו, כמו שהוא טעטר כשברו ישראל אתה חיים ואמרנו אז ישיר, קשראו שנשלה הלבנה. (תהלים ט) ונקית מפשעה רב - זהו חטא השבטים שהיה רב.

ועל הכל בקש רחמים. (שם טו) יהיו לרצון - לפניו העתיק הקדוש. אמר פי - זה ספה שלו. והגיוון לבי - זה לב הרים. לפיך - אלו הפנים העליונים שנשחפים ומתרגלים בעת רצון. ה' - זה הימין. צורי - זה השמאלו. וגאל - זה האמצעי.

דבר אמר, ה' - זה האמצע, זה יעקב. צורי - זה השמאלו. וגאל - זה הימין, שנקרוא גואל, קרוב וראי, ותמיד קדוש ברוך הוא להרים את ימינו ולפדות את בניו. זהו שפטותם (שם קיח) ימין ה' רוממה ימין ה' עשה חיל.

פרשת צי

ובצד שמאל עומדת דרגה אחרת, שבצד הטמא, שנקראת אף כה מתחשה, ונקראת מתחשה רעה. מושום שהדרגה שעלייה היא רעה, וממשום כה נקרת מתחשה רעה. בآن עומדים כל הרצונות הרעים, וכל הרהורים רעים, וכל רעות העולם. והוא עומדת על כל הרצונות הלו שיטמא בהם בן אדם. במתחשה הרעה הזו עומדות כמה דרגות טמאות, וכלן עומדות לטמא את האדים, באותם רצונות הרהורים של מתחשה רעה, וזה נתמא בהם האדים, ונתקב באוטו הצד. ועל בן צרייך להקריב עולה להטהר, וכשתקריב אותה, צרייך

ואתעטר והוא אתרא בעטרוי, בגונא דאתעטר כד עברי יישראל ימְא, ואמרו איז ישיר, כד חמו דאשטיימת סיחרא. ונקייתי מפשע רב, דא חובא דשכטין, דהוה רב. ועל פולא בעא רחמין, (שם טו) יהיו לרצון קמי עתיקא קדישא. אמר פי, דא פה דיליה. והגיוון לבי, דא לב הרים. לפניך, אלין פנים עילאיין, דמטמرين ואתגליין בעת רצון. ה', דא ימינה. צורי, דא שמאלא. וגואלי, דא אמרעיה.

דבר אחר, ה', דא אמרעיה, דא יעקב. צורי, דא שמאלא. וגואלי, דא ימינה, דאקרוי גואל, קרוב, וראי. וזמן קודשא בריך הוא לארא מא ימינה דיליה, ולמייפיד לבני, הדא הוא דכתיב, (שם קיח טו) ימין ה' רוממה ימין ה' עוזה חיל.

פרק צו

ובסתור שמאלא, קיימא דרגא אחרא, דבסטר מסאבא, דאקרוי אוף hei מחשבה, ואקרוי מתחשה רעה. בגין דדרגה דעתה איה רע, ובגין כה איקרי מתחשה רעה.

הבא קיימא כל רעותין בישין, וכל הרהורין בישין, וכל בישין דעלמא. ואיה קיימא לכל רעותין אלין, דיסתאב בר נש בהו. בהאי מתחשה רעה קיימא כמה דרגין מסאבאין, וכלבו קיימין לסבא לבר נש, באינז רעותין והרהורין דמתחשה רעה, וכדין אסתאב בר נש בהו, ואתדבק בההוא סטרא.

ועל דא בעי לקרבא עולה לאתדפקה, וכבד קרייך לה, בעי לאסטהה רעותיה לגבי מתחשה קדישא. (וכד) סליק תננא מאינז חלבין

להטוט רצונו למחשכה בקדושה, וכשהוללה עשן מאותם חלבים ואמורים ומאותם אברים, לאומה מחשכה רעה עליה בראשונה, ואתם כלם נוטלת לה, וגונינת מהם.

ואחר כך עליה העשן אחר התקיק, וכלו אותם עליונים, מהם בעלי דין, מתחפשים ונכנסים לפני ולפנים, עד שמחנכים זה לתוך זה וזה לתוך זה, עד שכולם עולים להכלל הכל זה עם זה, ולהשלים זה עם זה, וגורף נקשר בגוף.

או מעטר אותם אדם את רצונו ברצינה של אותה מחשכה טהורה. ואוז הכרנים מצד הימין, והלויים מצד השמאלי, מקשרים איברים באיברים, עד שמחנעה המחשכה הטהורה הזו בין ימין לשמאלי, ומתחברים זה עם זה ונקשרים זה לה, ונחים לאחר. ואוז נקרא ניחות, נתת ורצון,

להתחבר ולהגנס זה עם זה. ובשבב נקשרים זה עם זה, העולם הבא מוציא את כל האור, שייארו כלם יחד. וכל המשמחה נמצאת, וכל הפנים מארות, הכל בبشום. וגפרד אדם מתוך מחשכה רעה, ונפרק במחשכה טהורה, עד שנפרק הכל בתוך המחשכה הגסתר העליונה של הכל, ונחיה הכל אחד.

ומה שנשאר מן קרבן, ציריך להשרף ולהתאכל בלילה, שלא יהנה ממנה אדם. מה הטעם שהעולה הזו, קרבן של העולות, אין רשות לאדם בעולם להנות ממנה? משום שאותו קרבן אין נקרב אלא מתוך שגמשך במחשכה רעה, הצד של התמאה. ושליא יחפש ולא יסתה הצד הזה, הכל חוזר לתוך האש להתאכל, ולא יהנה מאותו קרבן אדם בעולם.

רעה סלקא בקדמיתא, וכלו נטילת לה, ומתקנא מיניהו.

ולבדת סליק תננא אחרא דקיק. וכל אינון עילאיין, מיניהו מאיריהן דיןיא, מתכński ועיילו לגו לגו, עד דאתכנש דא לגו דא, ודי לא לגו דא, עד דאסטליקו פוקהו לאתכללא כלא דא עם דא, ולאשתלמא דא עם דא, וגופא אתקשר בגופה.

בדין איutr הוה בר נש רעوتיה, ברעותיה דהיא מחשכה טהורה. וכדין בהנא מסטרא דימנא, וליואי מסטרא דשמאלא, מקשרי שייפין בשיפין, עד דאסטליקא האי מחשכה טהורה בין ימין לשמאלא, ואתחברו דא עם דא, ואתקשרו דא עם דא, ובחו מד. וכדין אקרי ניחוח, ניחא ורעותא, לאתחברא ולאעלא דא ברא.

ובד כלא אתקשרו דא ברא, עלמא דאתמי אפיק כל נהирו, לאתנhra כוילו בחרא. וכל חידו אשתחבה, וכל אנפין נהירין, וכלא איהו בבסינו. ואתפרש בר נש מגו מחשכה רעה, ואתדק במחשכה טהורה, עד דאתדק כלא בגו מחשכה סתימה עילאה דכלה, וڌוי כלא מד.

ומאי דאשתחאר מן קרבנה, בעיא לאתזקדא ולאתאכלא בליליא, דלא יתהני מיניה בר נש. מי טעמא דהאי עולה, קרבן דעלוזן, לית רשו לבר נש בעלמא לאתנאה מיניה. בגין דההוא קרבנה לא אתקריב, אלא מגו דאתמשכא במחשכה רעה, סטרא דמסאבא. ודלא יתפסת ולא יסטי האי סטרא, כלא אתהדר לגו אשה לאתאכלא, ולא יתהני מההוא קרבנה בר נש בעלמא.